

LA BARRETINA

SETMANARI POPULAR, HUMORÍSTICH Y LITERARI
Deslligat de tot partit polítich

SORTIRÁ CADA DISSAPTE

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Molas, 24, entressol

Número solt, 5 céntims.

Atrassats, 10 céntims.

SUSCRIPCIÓ: Un any, 3 ptas.—Mitj any, 1'50

Los suscriptors del interior, rebrán lo folletí encuadernat

Lápida-endevinalla

*Aquí descansan los restos
d' un molt destre en fer pastels
va morir ja fa molts días
Requiescat in pace Amen:
Deu perdoni aqueix polítich
y no vullga que 'l nom seu
porti guerras y maluras
amich lector ¿saps quin es?*

Tots los que endevinin lo solució, enviántla avans del dimecres vinent, se 'ls hi entregará com á regalo una obra de la galería dramática católica que te LA BARRETINA.

SEGON FOLLETÍ

DÉL DRAMA

La forsa de las passions

LA SETMANA

Ay! Ay! Donya Mariona ahont vá tant mudada?

(Donya Mariona posantse á plorar.) Ji! Ji! Ji! Ja fa dotse anys senyora Tuyas! Ja fa dotse anys!

—Ay bona nina? Qué té santa cristiana? ¿De qué plora?

—Vegi lo que vol dir aixó que porto. (Desembolicant un paquet que dú á las mans.)

—Una corona! Ja hi caych! No 'm recordava...

—Y donchs! Per qui m' exclamo si no per ell? ¡Pobre Vicentet! Tant bó qu' era! Tots los anys en aquest día dedico las meas oraci6ns per la salvaci6n de la seva ánima.

—Ara vegi! Y de qué va morir?

—D' un mal dolent. Aquestas donotas que corran ne tenen la culpa. A la *cuenta* van donarli una mala beguda unas bruixotas que vivían devant de casa. ¡Las confianzas, filla, las confianzas! Al vespre ja va sentirse uns atachs á la part del *histerich* y á l' endemá ¡Angelets meus! Casi no 's podía tenir dret. Corrents vaig avisar al metje, qu' era un tal Rovell6ns, home molt enrahonat, pero ¡cá! tant bon punt lo va veure y li tingué prés el pols, desseguida va coneixer que no tenía cura. Va ordenarme que li fes unas fregas d' esperit de ví canforat, pero tot va resultar inútil. Als dos días d' aixó ja havia aclucat els ulls.

—Qué hi vol fer? Cosas del mon! Nostre Senyor ho té destinat aixís.

Quant hi penso cregui que desseguida tinch las llágrimas als ulls (posantse de nou á plorar fortament.) Ji! Ji! Ji! Ji!

—No plori dona, aconsolis.

—Ja ho diu vosté aconsolis. ¿Y poguer?

—Y ara s' en vá al cementiri?

—Vaya! Es una cosa aquesta que may l' he volguda confiar á ningú. Jo mateixa en persona vull ser la depositaria. ¡Ah, sí, sí, la conciencia m' ho diu! ¡Pobre de mí, que hi faltes! Estigui bona Tuyetas, estigui bona.

Lo día dels morts! Quin día mes trist per *totas* las familias!

Per *totas*, sí, per *totas*. ¿Puig quina es élla que no té una víctima baix lo poder de la cruel y ruda parca? Cap! Crech donchs que la paraula *tota* no mereix crítica.

De conversas vulgars com la que porta per comensament la meva tasca s' en senten á mils durant lo día d' avuy.

Tothom dedica un recort ó altre á fi d' honrar la memoria d' aquellas personas á qui s' ha tingut benevolencia. Algunas mares recordan las caricias joguineras dels seus fills. Algún marits recordan las fidelitats de sas estimadas mullers y es tant dols recordar tot lo passat...!

Gira la vista lector vers al cementiri. Contempla aquellas caras qu' has vist somriure la major part del any. Las veurás demacradas com si 't re-

velessin uns pensaments fantástichs; com si 's dessin vergonya de que tú 'ls miressis!

Quin espectacle mes hermós presenta! Quin bell cop de vista! Desde lo mes rich traje de seda á la més *ordinaria* faldilla de teixit, veurás dintre aquell cuadro plé de *vida* que representa lo santuari de la *mort*.

Aquest es el socialisme positiu! Aquesta es la verdadera igualtat! Aquesta es l' idea que l' home may ha pogut combatre!

¡¡Preguem donchs p' els qu' ens deixaren!!

MONFONT.

2 Novembre 1900.

CRÓNICA MELANCÓLICA

De l' Espanya las campanas
ab só tétrich van tocant;
¿qué será tal melangía?
¿qué deu esser son ning nang?
En Silvela y l' amich Dato
han deixat de respirar.

.....
.....
—Hola, ets tú?

—Qué veig, Eduardo!

—Qué t'ha passat?

—Res, m'he mort.

Quant he sabut que tú ho feyas
faig un badall, luego un ronch,
he estirat una poteta
y he caygut igual qu' un soch.

—Res, com sempre, inseparables.

—Ja ho veus Paco, hasta la mort.

—Com si fossim *Los Amantes de Teruel*.

—Es de rahó

encar que comprench qu' es llástima.

—¿Qué hi vols fer? ¡aixís va el mon!

—Cap hont dirigim els passos?

—Cap al çel...

.....
.....
Veyám... ja hi som.

Vinga un repich á la porta,

qu' es estrany, ningú respon!

¿Veyám un altre?... ja surten.

—Quí es qu' ha trucat, ¿quí sou?

—Dos polítichs.

—¿D' hont?

—D' Espanya.

—Endevant, donchs; no hi ha lloch.

—¿No hi ha lloch?

—Pera vosaltres

no queda ni un sol recó...

—Pro escolti... vaja es inútil...

—Ahont aném, Silvela? ahont?

—Arribemse al Purgatori,

—Purgatori! quina por!...

.....
.....
¡Pam, pam, pam!

—¡Avall, polítichs,

no es per vosaltres eix lloch...

—Tampoch ens volen!

—Macatxo!...

ni á Barcelona, renoy.

—Cap als llims...

—Quin remey queda.

—Si qu' estém frescos tots de-s!...

.....
.....
—Ja hi som, corre Eduardo, truca.

—Sento passos...

—Sí?

—¿Quí son?

—Dos polítichs.

—¿Dos polítichs?

—Y per senyas Espanyols.

—Donchs avall, avall com l' aygua,
per vosaltres no tinch lloch.

.....
.....
—Vaya una empenta més forta.

—Ay Paco, quin mal olor...

—Ens ha enviat al Infern.

—Vaya unas bromas ¡jo 't toch!

Potsé fentlos un discurs

ó un programa ben galdós
ens pendrán per personatjes
y 'ns tractarán molt millor.

—Ho provarém...

—Ja s'hi arriba.

—Ay amich, quina pudor.

-- Calla, ja han obert la porta,
donchs endevant y valor.

—¿Quí sou?

—Som dos talents mónstruos.

—Dos celebritats.

—El nom!...

—Jo 'm dich Silvela.

—Jo Dato.

—Com s' entent, vosaltres sou?

Fora, fora desseguida,
no vull destorba cansóns.

—Ay senyó! si jo l'hi porto
un programa extens, hermós,
que dins de l' infern duria
la gran regeneració.

Jo soch l' home qu' aquest sigle
ha aixecat d' Espanya 'l nom
y si aquí 'm consideressin
fora igual ó molt millor.

—Calla y fuig més que depressa
¿no sents veus? son espanyols
que si tú entras se 'm sublevan

y no vull sublevaciós.

Tú portar la pau, mentida,
portas la guerra per tot,
per lo tant fora paraulas
y toquéu d' un cop el dos
perque no hos vull en ma casa,
ja ho he dit y s' acabó

Reben una grossa empenta
y pe 'ls núvols rodolant
cap dels dos sap qué l'hi passa,
tots dos quedan com follats.
Fins que al fí de molta estona
miran y veuhen qu' están
al mateix demunt d' Espanya...
¿Com riuhen! ¿per qué será?
¿Que potsé voldrían caurer!
si qu' estaríam mudats!
que no cayguin, que no cayguin!
ja estém prou regenerats!...

Me llevo y 'l xacolata
la dispesera ha portat
y á n' el diari llegeixo
en Silvela y Dato... Bah...
Ha sigut somni ¡Malhaja!
quin terrible desengany!

BOCA CECA.

LO QUE DEMANAN LOS MORTS

Era 'l día de difunts.

Sens ni jo donarmen compte 'm troví á primeras horas del matí en un
de 'is carrers del cementir.

De sobte, y com per art d' encantament, aparegué devant meu una
figura extranya, milló dit; un cadavre esgarrifós, mort potser cent anys
enrera.

—Hont vas mortal á eixas horas: vens acás á comensar la burla com
avuy fan tots, de 'ls que ab pau y tranquilitat aquí descansen?

—Nó; no ving per res; una forsa irresistible aquí m' ha portat, sens
saber com ni per' hont hi he vingut.

—Ja sé donchs lo que vols y per ço ab mí t' has trobat. La teva
misió es indagar, encar' que siga á marchas forsadas, de la farsa que
vosaltres mortals avuy representeu aquí y jo só 'l delegat entre mos com-
panyys per assistir á aquesta cita que *á priori* 'ns havem dat.

Sí, mortal, sí; avuy es día d' escarni per nosaltres. Fills, germáns,

nets, amichs... tots venen á plorar y resar. Pro aquets plors y resos; aquestas llágrimas y planys, tots, ó quasi tots son falsos. Fills qu' han accelerat la mort de 'ls seus pares; que ab sa conducta llibertina y escandalosa, donaren lloch á que molt mes promte vinguessen á reposar en aqueix sant lloch. Y aquest avuy venen á plorar, ¡qué dich plorar!, á ferho veure, y si una corona duhen, de cor pensan: ¡«Malaguanyada! ¡aquí també 's farà malbé! ¡pe 'l que ho mereix! pro ting de ferho, sino 'ls parents y amichs 'm dirían mal fill.»

Esposos y esposas que qui 'ls veu creurá que de veras trovan á faltar sa companyia y venen avuy, humits los ulls de llágrimas á resar per ells... mes tot es farsa; demá 'l mes petit recort ja s' ha emboyrat y desaparecut. Interessos, falsetat, traició... es lo que 'n vida juga principal papé y un cop mort, quatre llágrimas d' obligació en tal diada y en paus, quin llágrimas sols son un escarni y sacrilegi en vers nosaltres.

Aixó es tot lo qu' avuy aquí 's veu; pro no ho veyeu vosaltres, que per ço sou cegos; nosaltres si qu' ho veyem; nosaltres, reposats y ab temps suficient per recordar tot quant havíam fet en vida, veyem que continuan fent lo mateix ó pitjor encara; perque tot ha progresat; tot ha anat endavant en aqueix sigle de la llum, tot... fins lo mal y 'l despotisme.

Per ço havem acudit avuy aquí: jo per dirte qu' acabi d' un cop tanta hipocressia y resin per naltres tots los mortals vivents y veniders; pro no com fins avuy s' ha fet, sinó ab un res surtit del fons del cor y dirigit á Deu Omnipotent y á sos sants intermediadors, á fí de que tots poguem lograr la gloria divina, y obtingut tal favor intercedirem pe 'ls que encare estiguen gosant en plena vida, qu' aquet es lo medi mes factible per que 's regeneri y vaigi pe 'l bon camí tot lo género humá, avuy tan perdut.

Tú has acudit pera ferte eco de tots mos planys y súplicas y trasmétreles á tots iguals, esperant qu' aixís y procurant fer tot lo be possible, us fareu dignes de la aprobació divina.

Acabá eix monólech y sens poguerme donar compte de com, desaparegué l' espectre de devant meu; 'm vingué á mí un cobriment de cor y caiguí á terra, ignorant lo que després m' ocorregué.

Eran las vuit del matí, quant despertantme sobresaltat, ni menos me donava compte de lo que 'm passava, ni del lloch 'hont era. Poch á poch he anat reanimantme: he vist lo Sant Crist en la capsalera del llit; la tauleta, las cortinas de la arcoba y tot lo demás tal com estava 'l día avants al adormirme.

Havía sigut un somni y tal vegada real.

Diu que 'ls somnis molts cops no enganyan.

També podría esser.

J. LLEOPART MONNER.

¡MORTA!

'T veig dintre la caixa tota blanca,
 ab los parpres tancats, sense las rosas
 que á tas galtas jamosas daban vida.
 La ma una sobre l' altre com de cera,
 y ta boca riallera resta muda.
 Hi veig á ton voltant lliris y rosas
 qu' esblaiman més y més tota ta cara,
 com si ab enutj al véuret sense vida
 volguessin fer brillar lo qu' altras voltas
 semblavan á ta vora colors pàlits.
 Demunt ton llit de mort lo Crist s'hi ovira
 que sembla que somriu, perque en son trono
 ja de una verge mes per adorarlo
 penjats en las parets uns draps tots negres
 retreuen la blancó á ta imatge pura,
 y 'ls ciris ab cremall que 'ls mitj apaga
 completan tot lo quadro de tristesa.
 Jo al véuret allí, crech qu' es un somni
 horrible esglayador, que m' omple l' ánima
 la crech una visió mes ¡ay! terrible
 que ma sanch febroseca tota gela.
 Ho veig y no ho vull creure, será espasma
 que mon cap y mon cor foll me domina,
 puig no pot ser ¡ma gloria! que si ets morta
 jo ab vida al seu costat encara resti.
 Oblidas per dishort, que centas voltas
 juntets en mitj del bosch, tots dos corriam
 buscant boy arhelants dolças venturas
 que may per may al poble veyam nostres?
 Oblidas per dishort que quant ne queyas
 vensuda pel cansanci jo corria,
 buscaba adelerat margaridoyas
 per fer per lo teu front bella garlanda?
 No pot ser; que l' amor jamay oblidis
 perque 'l teu no es d' aquells qu' acaba prompte
 que viu lo qu' una rosa, surt poncella
 al naixe 'l jorn y al vespre cau marcida
 l' amor teu no es engany, jo á mil vegadas
 l' he vist en tos ulls com s' hi reflexa
 y 'ls ulls deyan vritat per xó 'ls tenías
 com del cel l' espayosa y ample volta.
 Per qué donchs m' has deixat? es qu' anyorabas

una estada millor per ton cor d' angel?
 ¿per qué no m' has volgut y m' abandonas
 en mitx lo pudriment d' aqueixa terra?
 Si allí es del amor pur, l' eterna estada
 jo 't prech que á nostre Deu lo goig demanis
 d' un lloch al teu costat pera lograrne
 la ditxa que en la terra no ha set nostre.
 Que jo aquí tot solet, soch com un arbre
 que cau malmés, tronchat per la tempesta;
 que jo aquí tot solet, sento agonia
 mes no la que la mort per final porta
 es l' angoixa, la pena de no véure t
 la pena de pensar que ja no ets meva.

PAU GUITERAS

ESTRENOS

Odi de rassas

Drama en tres actes y en prosa, de Joseph Alcoverro y Caros, estrenada la tarde del 16 de Septiembre próxim passat en lo Circol Católich de San Joseph de San Andreu de Palomar.

Tot y sent atentament invitats per son autor, 'ns fou impossible assistir á son estreno com desitjavam; mes al venir á nostres mans nostre confrare *Lo Teatro Católich*, nos feu exclamar un ¡bah! d' indiferencia puig vejerem una obra mes, de aquellas que moren á poch d' haber nascut; mes avuy que degut' á la galanteria de son autor, hem tingut lo gust de fullejarla, volem fer justicia y recomanar ensemps al crítich de l' altre periódich, que s' hi fichsi mes y no posi tantas inexactituts, com per exemple, la estranyesa de que un beduhi miri impassible la mort de Soliman, quan aquet beduhi no existeix... y altres varias que podriam citar, pero en fin prou *lata* y perdoni senyor nyor crítich.

L' obra aquesta, extreta de la preciosa novela «Los hijos de la montanya», es trasada ab valentia y vigorositat y escrita ab una prosa fluída qu' encanta. A nostre pobre parer, creyem que no es obra la novela aquesta pera portarla á las taulas del re-duhits escenaris de las societats católicas y comprenem lo molt treball del autor al ferho; mes també just es confessar l' acert del mateix, puig en lo personatje de Kur-chit, trobem retratat lo goig salvatge y la fera rabia dels contraris al catolicisme, puig aventurantse ab calumnias, atreu al protagonista Kedma á la causa que tant odia y empunya l' acer, rabiós contra 'ls cristians, ofegant los crits de son cor enamorat de Miriam (cristiana). Lo venerable Simeo (sacerdot maronita) es una figura de notable relleu, puig animat per la caritat no sossega ni viu, sinó pera guanyar un' ánima mes. Lo terrible Soliman, es el que sens trobarlo fals, creyem que falta veurel ab sos instins frestechs, pera que 'l públich pugui coneixer mes bé qu' aquell carácter neguitós del tercer acte es el quefe d' aquells beduhins assot dels encontorns y rey del desert.

En fi; resumint es una obra portada ab conciencia, sense cops d' efecte, pro plena tot ella d' un atractiu qu' interessa vistablement al públich.

Qui no erida no es valent

Comedia en un acte y en prosa, original del mateix autor y estrenada en dit Centre la mateixa nit

Una colecció de tipos, alguns arrencats del natural, altres una mica exagerats, que ab crits espantan al procurador, y un qu' es vol casar ab la filla d' aquet crida mes que tots ells, y logra sos desitjos. Aquet es tot l' argument, mes lo joch escénich, natural y ben buscat y ab lo to humorístich que tot ell es ple, la fan una de las comedias que segurament tindrà mes acceptació dintre 'l Teatro Católich.

Avant senyor Alcoverro y rebi desde nostres columnas la mes coral enhorabona.

JAPET.

BARREIJA FUNERARIA

Si algún día passas
per devant la tomba
que 'ls meus ossos guarda
per fatal dissort,
si 'm vols creurer noya
fuigne ben depressa,
puig moltes vegadas
mes qu' un viu fa un mort.

Tant avaro en Pau Crostons
era, qu' al morir digué:
dels meus ossos si pot sé
venéusels per fer botóns.

Vaig véuret tota trista,
vaig véuret capficada
portantme la corona
que 'm dús per recordansa
mes ¡ay! qué vaig sentirte
que tot baix murmurabas:
¡Pobres quatre pessetas
son ben malaguanyadas!

Si un somni es la vida
te dich en vritat
qu' es una gran cosa
morir somniant.

Quant lo bes de despedida
vas donarm
que 'l mon tornaba á reneixer
vaig creurem ¡ay!
Mes de sopte va enfosquirse
mon esclat,
puig ta mare ab ulls de tigre
á lo capsal

me miraba com dihentme
¡qu' ets pesat!
Si d' aquesta te n' escapas
tens set vidas com els gats.

La corona que tú 'm portas
per recort, t'ha fet plorar.
Mes ei que te l'ha venguda
riu dels quartos que l'hi has dat.

B. M. F.

EPITAFIS

Aquí descansan els restos
d' un infortunat torero:
fou del art un héroe invicte;
devant d' éll treute 'l sombrero.

P. R.

Reposa aquí en Pau Torrent
un molt celebrat poeta
que va morir de content
quant va veure una pesseta.

Jau aquí dins un gran home
nomenat Jep Terraté,
que tot fentne de sereno
per éll may era seré.

PERE SALOM.

Un sabaté aquí dins jau
que va morir, tal com sona,
un diumenge, de repent,
ataconant á la dona.

En 'quet panteó descansa
tot sensé, un ajuntament
que va morir, segóns *datos*,
administrant malament.

Adebajo á' esta llosa
descansa un municipal
que *murió* de la fatiga
d' *estarse* al carrer plantat.

J. LL. M.

Dorm aquí ben estirat
el gandul Pere Turín;
diu que morir desitjava
per estar sempre dormint.

Aquí jeu ab bon repós
un que may va rostá un os,
ni may olla va tastá,
ni 's feu may un tip de pá;
y es... lo mestre Maragalls
que morí tot fent badalls.

Dorm aquí 'l pinxo Maymí
conegut per Pep Aranyas;
al fí va perdre 'l *tupí*
morint... d' un *tip de castanyas*.

Hi ha sota eixa freda llosa
el sabater Pau Melena,
que al no pagarli uns adobs
á mí 'm vá *adobá* l' esquena.

LLEÓ OLLÉ.

Dintre d' eixa pobre tomba
ahont ningú hi va á plorá'
hi descansa ma vergonya
que va morírsem temps há.

UN MINISTRE ESPANYOL.

2 DE NOVENBRE

Cap al fons de la llarga carretera
s' aixeca tot superba y magestuosa
la gran casa de 'ls morts, la casa trista,
la casa abandonada y solitaria...
Un cop l' any, sols avuy es visitada
pe 'ls mortals qu' encar tenen cor y pensa
y que van á plorar sobre una tomba
'hont hi jauhen l' ossada y las despallas
d' aquells sers qu' estimavan ab deliri
y que la Mort crudel, blandint sa dalla
va treurels d' aquest mon y arrebossarlos...
¡Oh cementiri!

Ets tú la payral casa
cuydadora dels morts, que be 'ls albergas;
sots tas arcadas y xiprers funestos
hi dormen barrejats y tots confosos
xichs y grans, vells y joves, homs y donas,
artistas que la fama 'ls enlayrava,
avars famolenchs d' or y de riquesas,
pobres y potentats, reys luxoriosos,
amichs ab enemichs.

Tots ells reposan;
la igualtat, la igualtat sols aquí 's trova
la igualtat y 'l repós que l' hom desitja.

Va apagantse suaument la llum del dia
 el sol ja va morint y va amagantse
 derrera 'ls nuvolots que 'l cel cubreixen.
 La nit muda, callada y majestuosa
 va estenent son mantell per l' ample terra;
 las sombras van creixent y fan basarda.

La nit pe 'ls que anyoran es molt trista
 y als últims raigs del sol que ja s' apagan
 s' ovir per altre cop com va axecantse
 cap al fons de la llarga carretera
 la gran casa dels morts, la casa trista,
 la casa abandonada y solitaria...

SANTIAGO BELETA Y GASSULL.

Barcelona, diada dels Morts de 1900.

*
 * *

El sol s' anava ponent
 darrera de las montanyas;
 los aucells 'navan á joch,
 la terra feya basarda.
 Pe'l camí del cementiri
 veig á molt poca distancia
 una dona, que 'l seu pas
 dret aquell recinte atansa.
 Es ja un xich entrada en anys
 y vesteix tota endolada
 m' han dit que anava á plorar
 pe'l fillet de sas entranyas.
 L'he seguida pas per pas,
 y he vist que s' agenollava
 devant mateix d' una creu
 que á terra n' era clavada.
 Un cop allá los seus ulls
 llavors convertits en brasas,
 han deriamat mars de plor,
 deixant la terra regada...
 Després mirar fit al cel
 he vist á n' aquella mare,
 y m'ha sembla qu' allavors
 una oració murmurava.
 Y plorant com al entrar
 dintre aquella mansió santa,
 tot recordant al fillet
 ha retornat á sa casa...

¡Quans n'hi ha que pensant sols
 lo fossar en adornarne,
 no resarán ab el cor
 com ha fet aquella mare!

FRANCESCH COLOMER.

¡VES QUI 'N CAS!

Res, com qu' eran de la broma
 ja ni ho varen medità,
 «farém aquesta bromada,
 qui desdiguí es un cobart»
 Y 'l día dos de Novembre
 de l' any nou 'l recordo l' any,
 los xichs de ca la *Pallofa*,
 l' hereu del *Mas de 'n Rafart*,
 Lo según de la *Pelosa*
 y 'l mosso del *Moli gran*,
 varen fe la castanyada
 segons vells que m' ho han contat
 á dintre del cementiri
 ab panellets y vi blanch.
 No serían pas las dotze
 de la nit, que 'ls va pegar
 per ballarhi una sardana
 y anantsen d' así y d' allá
 balla que balla aquells joves,
 taral-lejant lo compás,

quant menos ells hi pensavan
se van veure acompanyats.
Si ans eran quatre 'ls ballaires
are son vuyt, si cantant
sardanas s' acompanyavan
are es pausat lo cantar,
més que compás de sardanas
d' absoltas sembla 'l compás,
si ans lo ball los escoltava
are los gela las sanchs,
si ans feyan grans rialladas
are ab los ulls fora 'l cap
semblan afolliats que ballin,
y quan de lo campanar
las dotze queyan pausadas,
los morts los deixan las mans,
los vius cañeu erts en terra
y may mes van aixecars.

• • • • •
Quan l' endemá los del poble
cap á missa matinal
feyan cap, tots s' acollavan
parantse frente 'l reixat
del Cementiri, ahont hi jeyan
mes que no 'l marbre de blanchs,
lo xich de ca la *Pallofa*,
l' hereu del *Mas d' en Rafart*,
lo segon de la *Pelosa*

y 'l mosso del *Moli gran*
¡Res com qu' eran de la broma
bromeijant, ves qui 'n final!

J. ABRIL VIRGILI.

SONET

... adificabo Ecclesiam
meam et portæ inferi
non præbalevunt ad-
versus eam. Math. XVI
—13.

Mentres lo mon será del hom l' estada,
¡d'imperis que 'n caurán vuy plens de glo-
ria!

Los enrunats castells, serán memoria
de lo que fou ¡historia ben migrada!

També 'n lo mon senyal de sa petjada.
(Coneguda tant sols pe'l deix d' escoria)
deixaren religiós, y diu l' historia
que tan com gran avuy mes espreciada.

La rabia dels butxíns en degollá
martyrs de Jesucrist, fou transitori
y 'l fet mes brau dins temps ni's conta ja;

Mes l' Esglesia com Cristo prometé,
encar que son Ministre 's mudi y mori,
l' Esglesia ferma n' es ¡SEMPRE SERA!

ANTONI DE TOLOSA.

DE TOT ARREU

De fora

Després d' una curta malaltia acaba de morir en Sant Andreu de Palomar lo jove Ramón Teixidó, un dels socis més actius y exemplars del «Círcol Católich de Sant Joseph.»

Portat per son gran amor á l' escena católica, escrigué alguns ensatjos dramátichs qu' estrená dita Societat y que, encara que desprovehidas d' art, demostren qualitats que, pulidas, feyan esperar molt d' éll.

Actualment té l' esmentat Círcol en preparació una comedia en un acte, original seva.

A. C. S

—Lo diumenge passat, en la «Associació de Católichs» de Sabadell, se posá en escena lo drama en tres actes «Hamlet» y la pessa «Un Tenorio y un Mejía», rebenthi molts aplausos los senyors Pubill, Trullás, Penaldá, Rivera, Puigventós, Martínez y Arqués.

Per demá está anunciada la comedia «Don Gonzalo ó l' orgull del gech»

—En l' antiga societat de Sabadell l' «Academia Católica», té en estudi l' acreditada secció dramática per representar, si Deu vol, de demá en vuyt, l' interessantíssim drama en tres actes y en vers, titulat «La paz del hogar», que, encar que castellana, ha rebut sempre ab gust lo distingit públich de l' Academia.

També hi ha anunciat per fi de festa «La fantasma de Sant Telm,» d' en Marià.

¡Bonas son las obras escullidas per denar obertura á la temporada d' hivern de 1900 á 1901.

—En lo «Patronat de Sant Joseph» de Manlleu, lo día 21, los joves aficionats al teatro de dita societat representaren ab tota propietat lo famós drama históric en tres actes y en vers titolat «Los irabucayres», quins papers anaren á cárrech dels senyors Pigrau, Vall, Anglada, Artigas, Guadayol, Puntí (S. F. y R.), Roca, Vilarrasa, Solé (J. y P.) y Oriol, los quals se saberen fer cárrech dels papers que representaban, deixant al numerós públich contentíssim com ho demostraren ab los molts y repetits aplausos.

Per fí de festa se posá en escena la molt xistosa pessa en un acte, titulada «Got per copa.»

Joves del Patronat, avant y res vos detingui, acabéu la empresa comensada y no paréu fins y á tant que treguéu tots los joves d' aqueixos llochs de corrupció com son las salas de ball y tabernas ahont s'hi pert tota la religió y moral.

Correspondencia

Llevant.—No vá.

Joaquim Mesalles Vidal—Aprofitaré alguna cosa.

Un enreda qüentos.—Té algúns versos molt dificultosos; sent aixís la targeta se la pot estalviar. L'home qu' es home ha d' ensenyar la cara.

Tío Neula.—Allá va:

PITAFI

En Peret qu'era un jove bastant decent y que tenia molts ademants

encantantse un dia que ballavan els gegants
va fer estornut y 's va morir de repent.

Miquel Salvadó.—Envíhi alguna altre cosa pero de diferent género.

Agustí Altesa.—Queda servit.

Ll. Rigolt.—Es fluixa.

Camándulas.—Te rahó; no 'ns en recordaxam. Dispensi.

Amargant.—A vosté l' ajuntaré ab en *vermout ab olivas*. Pe 'l nom s' entent. Ara respecte al treball casi... ho fa tant malament com ell.

P. Piga-grossa.—Va bé pero decau molt lo concepte al final

L' Estudiant Carbassa.—Uy...! *Que miedo!* No 'ns tassi por.

Pepet de Secá.—Setim no poder complaurel. Las circunstancias ens ho privan.

Martí Reventós y Puigas. Rebut l' import de mitx any.

S. Surell.—Retocada anirá

Japich.—Te algúns defectes. Miraré d' arreglarla.

M. P. M. (Neni)—Lo maleix l' hi dihem. Los epigramas son molt fluixos d' acudit.

Quedan cartas per contestar.

Serveys de la Companyía Trasatlántica

DE BARCELONA

Duas expedicions mensuals á Cuba y Méxich, una del Nort y altra del Mediterrani.—Una expedició mensual á Centre América.—Una expedició mensual á Río de la Plata.—Una expedició mensual al Brasil arrivant fins al Pacífich.—Tretze expedicions anyals á Filipinas.—Una expedició mensual á Canarias.—Sis expedicions anyals á Fernando Póo.—156 expedicions anyals entre Cádiz y Tànger, arrivant fins á Algeciras y Gibraltar.—Las fechas y escalas s' anunciarán oportunament.

Pera més informes, acudeixís als Agents de la Companyía